

Mákvirág

Nyílik a sorompó, kigördül a sárga taxi. A terminál előtt várakozó sofőr vonakodott, hogy délután elinduljon-e egy száz kilométeres útra. Oda-vissza kétszáz. Aznapra rövidebb munkaidőt tervezett. Névnapija van az asszonynak. A születésnapját elfelejtette, abból csaknem válás lett. A névnapiját felírta egy cetlire, és kiragasztotta a műszerfalra. A kalapos nő nem is köszönt, egyből a címet mondta. Akcentus nélkül beszélt, mégis látszik, hogy külföldön él. Ilyen táskát, ilyen kalapot nem hordanak itthon. Egyáltalán, ki hord kalapot itthon? Ki hord túsarkút nejlonharisnyával nyáron? Mint a lady Di a tévében anno. Egyetlen kisbőrönddel érkezett, nem akar sokáig időzni. Vagy van holmija ott, ahová megy. Lehet, hogy rokonokhoz jön, csak a ruhatárában nincs rokonlátogató ancug. Oda-vissza kétszáz kilométer. Forgalom nélkül is vagy három óra, de majd úgy intézzük, hogy szép nagy összeg legyen a vége. Ennek nem számít, csak a táskája megér vagy félmillát, saccperkábé. Amit legutóbb az asszonynak vettem az Ázsia centerben, negyvenezer volt. Az árus szerint az eredeti megér vagy félmillát. Ki az az állat, aki ennyit költ egy táskára?

60

A kalapos nő azonnal ölébe vette a laptopját. Át akarta futni még egyszer az előző napi ülés beszámolóját. Nézte a képernyőt. Csak néhány perc kellett, hogy a tekintete feljebb csússzon. Tarifatáblázat. A taxiban utazás szabályzata. Tilos a dohányzás. Pedig jólesne egy cigi. Kettőt elszívott leszállás után, de még mindig érzi a nikotinéhséget. Hátha megengedi a sofőr, egy kis felárért. Mindegy. Nincs kedve alkudozni. Egyszer biztosan megállnak útközben. Anya hogy utálná, ha látná. Nem bírja megszokni, hogy a lánya bagós lett. Milyen undorral tudja mondani a bagóst. Főleg, amióta apa behalt. A rohadt bagó vitte el, morogja, és belepök a levegőbe, pfü! Kinéz az ablakon, korábban mintha nem lett volna errefelé ennyi körforgalom. Az egész területet átépítették. Olvassa a plakátok feliratát, csupa ostoba reklám és politikai szlogen. Ez nem sokat változott azóta, hogy legutóbb itthon járt. Másfél éve, karácsonykor.

Tavaly nem tudott jönni karácsonyra sem. December utolsó napja volt a zárótanulmány leadási határideje, egyszerűen nem fért bele, hogy távol legyen akár csak egy napot is. Egyedül töltötte a szentestét. Azahogy kettesben a zárótanulmánnyal. Forralt bort kortyolgatott, és sötétedéskor meghallgatta YouTube-ról a *Mennyből az angyalt*. Aztán felhívta az anyját, videón kívántak egymásnak boldog karácsonyt. A főnök azzal nyugtatta, hogy a repteret lezárták a hóvihar miatt, úgysem tudna utazni. Persze ő könnyen beszél, beül a terepjárójába, felcsatolja a hóláncot, és egy óra múlva ott van a szüleinél. Az anyjának szánt ajándékot betette a komód alsó fiókjába. Azt gondolta, pár hét múlva jöhet, és átadhatja. Nem jöhetett. Előbb a kenyai konferencia miatt, aztán Barbara terhessége miatt. Neki adták

át az ügyeit, eszük ágában sem volt helyettest felvenni. Csak öt hónap, a főnök legyintgetett, annyit fél lábon is ki lehet bírni. Valóban. Különösen, ha másnak kell fél lábon állnia. Utána jött a gyakornok, mellé osztották be, három hónapra. Lehetetlen volt magára hagyni, hogy céltalanul lézengjen az épületben, nem üdülni jött, magas fizetést kapott. Munkát kellett adni neki, nap mint nap felügyelni, hogy megfelelő output legyen a végén. Annak meg nem sok értelme van, hogy megölelje az anyját, aztán begubózzon a szobájába dolgozni, online értekezleteken ülni. Egy videóhívás is megfelel.

Anya először csak nevetett, még hogy videóhívás, hiszen nincs is hozzá eszköze. Nem örült az okostelefonnak, kérette magát, hogy egyáltalán kézbe vegye. Megsimogatni nem tudlak a képernyőn át, te Mákvirág. A frissen sült fánkot sem tudom átküldeni. Akkor meg mire jó? Igen-igen, látni láthatlak, az is valami, persze. De az illatodat nem érzem. Mostanában mindig olyan finom parfümillatod van. Végül mégis megtanulta kezelni, legalább az alapfunkciókat. Megígérte, hogy azonnal telefonál, ha valami baj van. Az érszűkület nem játék. A komód alsó fiókjában őrzött ajándék most benne van a bőröndjében. Egy üveg parfüm és sok-sok csokoládé. Mi mást lehetne hozni Svájból, mint csokoládét! Sajnos meg fog olvadni ebben a melegben.

Lekanyarodnak a pályáról. Mutatja a tábla, hogy még ötvenkét kilométer. Újrafestették a táblát, szép élénk a felirat. Kár, hogy sárga körülötte a fű. Az útszéli bokrok is kornyadoznak. Itt nem szoktak öntözni? Svájci csokoládét életében először tinédzser korában kapott, apja egyik kollégájától. Akkor elhatározta, hogy oda fog költözni, Svájcba. Hetedikes volt. A csoki papírját kiragasztotta a szobája falára. Röhögött az öccse, hogy lila rajta a tehén. Beosztotta a táblát, naponta csak egy kockát evett meg, legfeljebb kettőt. Az öccse még aznap este befalta az egészset, aztán tőle kunyerált. Nem akart adni, igazságtalannak érezte. Anya és apa azt mondta, épp elég a kisfiúnak, hogy kacska kézzel született, ne sajnálja tőle a csokoládét. Ne légy irigy, Mákvirág! Mégis sajnálta, nagyon sajnálta, a szíve szakadt meg bele. El is kanászodott a kölyök, felnőttkorára is ő maradt a szülők szeme fénye. Nem is csoda, ő volt mindig a jó fiú. Aki itthon van, mellettük van, segít mindenben. Amennyire a kacska keze engedi.

Különben egész ügyesen rajzolt. Mindig szerzett egy darab szenet a kamrából, azt könnyen meg tudta fogni. Előbb az újságok lapját dekorálta, apa egyszer fel is dühödött, olvashatatlan lett a kertészeti rovat. Anya adott neki zsírpapírt a konyhából, de azt nem fogta a szén. Igazi rajzlapot kért a tanítónőtől. Egész halom papírt telerajzolt, sokáig őrizte egy dobozban. Vajon megvan még? Meg kell nézni az ágy alatt. Vagy a szekrény tetején. Amikor Klaudia odaköltözött hozzájuk, rendet raktak, kellett a hely a menyasszony holmijának. Anya gyorsan befogadta azt a lányt, kedves és szerény volt, az is maradt. Ráadásul szült két szép unokát. Később is visszajárt a gyerekekkel, szerették a kerti hintát, amit a nagyapa ácsolt nekik. Nekünk is ácsolt hintát kicsi korunkban, csak aztán az elkorhadt, az unokáknak másik kellett. Ácsolt egy mászókat is. Az öcsém a kacska kezével nem tudott rendesen kapaszkodni, leesett egyszer, volt nagy riadalom, de csak a térdét horzsolta fel. Alsóban a lányok mind hozzánk jártak délután, nálunk volt

legszebb a kert. És nálunk volt legfinomabb a fánk. Hébe-hóba itt is alhatott közülük valaki. Anya szerette, ha élet van a házban.

Amióta apa nincs, és az unokák is ritkábban érnek rá, kávézni járnak hozzá hetente kétszer a könyvtári ismerősök. Végre használja a herendi készletét. Micsoda ajándék volt! A harmincadik házassági évfordulójukra. A második havi svájci fizetéséből. Társaskört alapított. A videóban mindig vidám a hangja. Még fülbevalót is visel. Lehet, hogy a könyvtári törzsvendégeken kívül egy udvarló is jár hozzá kávézni. A minap is láttam, milyen szép csokor virág van a vázában. A könyvespolcon új, ismeretlen kötetek. Örülök, hogy szeret olvasni. Régen soha nem volt ideje, könyvtáros létére. A nyugdíjas éveket várta. A nyugdíjasoknak van idejük olvasni. Három éve nyugdíjas. Remélem, még sokáig élvezheti. Bárcsak gyakrabban láthatnám! Úgy értem, a szokásos formában, otthon. Nem videón. Főleg nem kórházban. Az öcsém megijesztett a tegnapi telefonnal, de nem tudtam hamarabb indulni. Neki is ijedt volt a hangja, jó néhány hete nem járt anyánál, a gyerekekkel lohol mindenfelé. Mentegetőzött. Úgy tudta, minden rendben. Vele is vidáman beszélt anya a telefonban. Vajon meddig van látogatási idő? Mindegy, mindenképpen bemegyek. Legfeljebb a svájci csoki és a parfüm bánja. Ezek örömmel elfogadják. De előbb hazamegyek, összeszedek pár holmit. Ki tudja, hány napig tartják benn.

Talán túl sokat vállalt magára. Egyedül takarította a házat, hiába mondtam, hogy hívjon segítséget, kifizetem. Nem szereti, ha más babrál a dolgai között. Büszke volt rá, hogy bírja. A padlót is végigkente az ápolólakkal, amit még apa vett. Lefestette a kerítést citromsárgára. Kíváncsi vagyok, mit gondolnak a szomszédok. Igaz, most nincs szomszéd, utolsó ház az utcában a miénk, a mellette lévő ház eladó, szemközt meg sorjáznak a fóliasátrak. Nagyon finom itt az eper. Már látszik a ház előtti nagy gesztenyefa. Különleges fa, az utcában egyedül ennek van rózsaszínű virága. De hol van a citromsárga kerítés? A taxisnak meg kell várnia, bevisz a kórházba. Megvár ott is, és visszahoz. Itt töltöm az éjszakát, a régi szobámban. Anya azt mondta, újra felrakta az oroszlanos függönyt, ami kiskoromban a kedvencem volt. Minek bajlódik ilyesmivel? Kell is nekem oroszlanos függöny! Egy cigi kell, most azonnal. Vagy inkább mindjárt kettő.

A kalapos nő kiszáll a taxiból. Még nem fizet, a bőröndjét sem veszi ki. Azonnal rágyújt. Nyitja a kaput, belép az udvarra, felnéz a házra. A ház visszsanéz rá, kissé csodálkozva, hiszen sok ideje nem látta. Mintha még nyúlánkabb lenne. Lefogyott. Persze lehet, csak a magas sarok teszi. A ház felhúzza korhadó gerendaszemöldökét. Ásít. A száján bűz csap ki. A kalapos nő hátrahőköl, de aztán folytatja útját, nyitja a veranda üvegezett ajtaját. Különös szag van a házban. Állott szag. Poros bútorok szaga. A nagy fotel és a kanapé fehér lepellel letakarva. Valami mást is érez. Dohányszagot. Megunt életek szagát. A kalapos nő leül a zsámolyra. Jól szabott szoknyája combközépig felcsúszik. Körülnéz. Keresi a házat. Keresi benne a családját, az életet. A ház visszsanéz rá. Keresi a kislányt, aki szerette a svájci csokit, és szeretett hintázni a kertben. Szomorú a ház tekintete. Szomorú és fáradt. Orrából szőrszálak lógnak alá: bánatos pókhálók siratják hajdanvolt lakóikat.

A kalapos nő feláll a zsámolyról, ügyelve, hogy nejlonharisnyájából ki ne húzódjon a szál. Elindul a konyhába. A padló nyikorgása jajdulás. Fájnának neki a lépések. Fáj a túsarkak kopogása. Nagyon régen nem kopogtak rajta túsarkak, csak öreg papucskok csoszogását kellett állnia. A deszkák egyenetlenek, fénytelenek, porosak. A fal mellett az egyik egészen kilazult. A kalapos nő éhes és szomjas. Hajnal óta egy falatot sem evett, egy kortyot sem ivott. A gépen is dolgozott, megfeledkezett az éhségről, a szomjúságról. Inna egy kávét. A konyha felső szekrényében kávé után kutat. Kávénak nyoma sincs. A herendi készletnek sem. Ismét rágyújt. Pedig bent nem szabad. A saját szobájának ajtaja nyitva. Az ablakon nem az oroslános függöny lóg, hanem valami megsárgult csipke. A falra ragasztott csokoládés papírból már csak a lila tehén egyik hátsó lába maradt. Hűvös a szoba, szinte fázik. Kinéz az ablakon. A taxis az autójának támaszkodva áll, a telefonját nyomkodja.

A kalapos nő összehúzza magán a könnyű nyári kardigánt, és továbbmegy az anyja szobája felé. A folyosón egy elszáradt citromfa. A sarokban szürke és fekete árnyékok, különös alakok. Megriad. Lassan közelebb lép. Látja, hogy remények és álmok. Rámerednek, szemrehányón. Keresik a fiatal nőt, aki álmokkal és reményekkel élt a házban. Aztán elhagyta a házat. Elhagyta a régi álmokat és a reményeket. Nyoma veszett a világban. A remények és álmok dideregnek. Mintha saját árnyékuk elől menekültek volna, míg aztán maguk is árnyékká nem lettek. A kalapos nő belép az anyja szobájába. Az asztalon üres cigarettásdoboz, mellette a hamutartóban csikkekből épült piramis. Három-négy csikk legurult a tetejéről, gyűrötten hevernek a poros asztallapon. Az ablakpárkányon egy kerámiaváza mellett tarka művirágok. A könyvespolc helyén egy hatalmas poszter. Szebbnél szebb kötetekkel megpakolt könyvespolcot ábrázol. Új, ismeretlen kötetek. A nyugdíjasoknak van idejük olvasni.

A kalapos nő gyors léptekkel távozik a szobából. Zúg a feje. Újabb cigarettát vesz elő, a keze annyira remeg, hogy képtelen meggyújtani. Dühösen rágja a füstszűrőt. Leszalad a pincébe. Nem tudja, miért. Keres valamit. Keres valakit. Egy kamasz lányt, akit ebben a pincében csókoltak meg először. Akit ebben a pincében öleltek először, a legkisebb hordónak dőlve. Nem volt jó. Mégis jó volt. Szerelmes volt. A pince szuszog. Tele van cuppanással, lihegéssel, sóhajtással, amelyek penészt nyaltak a falra, a boltozatra, a hordókra. Kétes nedvek. Kéjes nedvek. Egymásra rakódnak, egyre vastagabban, betömik a pincét, sűrűsödik a levegő. Tilos lemenni, ha forr a must, fulladás lehet a vége. Forr a must, forr a levegő, fulladás lehet a vége. Ki kell menni, fel a lépcsőn. A lépcső meredek, a fokok magasak és csúszósak. Fel kell érni, mielőtt ideér a sűrű gomolygás. Forr a must, fulladás lehet a vége.

A kalapos nő kiront a pincéből. Köhög. Futva megy hátra, a kertbe. Túsarka belemélyed a földbe. Leveszi a cipőjét, nejlonharisnyában fut tovább. A hintaállvány kidőlt. A mászóka még áll. Megvan a legfelső foka is, ahonnan leesett a kacsakezű. Nem magától esett. Lökték. Megette a svájci csokit. Nemcsak a csoki miatt. A keze miatt. Mert őt szerették,

rá figyeltek. A kalapos nő rohan a fáskamra felé. Kimelegszik. Ledobja a kardigánját. Drága holmi, érzékeny, fintorogva terül el a gazban. Egyik ujjá fennakad egy magasra nőtt tarackon, a másik alól elugrik egy rémült varangy. A kamra előtt áll még a két diófa, alattuk falevelek, gallyak szanaszét. A kalapos nő lába alatt zizeg az avar. A tavalyi avar. Vagy a tavalyelőtti. Az avartól félig betemetve szavak és vallomások lapulnak a kertben. Lánykérés, kacagás, csecsemősírás, még több kacagás. A harisnyán kiszakad egy szem. A szakadás elindul fölfelé, gyorsan halad, eléri a térdét. Műtét utáni heg lesz a lábon, fehér vágás a bronz bőrön. A kalapos nő mindkét kezével odanyúl, a szálak közé. Szétfeszíti. Kőrmével széttépi a másikat is. A száruk kettéválnak. Kibújtatja belőlük a lábát. Mezítláb megy tovább. A harisnya két szára vékony csápként libeg utána. A kamra ajtaját csapkodja a szél. A retesz leesett. A kalapos nő belép. A piszkos ablakszemek rémülten pislognak, hunyorognak, napot rég nem látott pupillájuk a homályba mered. A kalap beakad az ajtófélfából kiálló szögbe.

A kalapját vesztett nő sírva indul vissza a házba. Eszébe jut a taxi. Eszébe jut a kórház. A taxis türelmetlen. A ház fáradt. Ásít. Szájából kidől az egyik foga, egy szúette gerenda. Nyöszörög. Jajgat. Felzokog. A kalapját vesztett nő is felzokog. A könnyei folynak. Fekete festékes csíkot rajzolnak az arcára. Két fekete csík. Fekete sín pár. Fekete sín páron érkezett a vonat, amire felszállt. Azt mondta, csak pár év, és visszajön. Elvitte a vonat, aztán repülő vitte tovább. Eltelt pár év, és nem jött vissza. Csak szállóvendégnek jött mindig. Eltelt sok év, és szállóvendégnek is egyre ritkábban jött. Kezébe veszi a telefonját. A könnyei ráfolynak a telefonra. Vizes lesz a telefon, fekete tócsa gyűlik rajta. Tárcsázni akar. Eszébe jut a taxi. A kalapját vesztett nő kilép az utcára, elküldi a taxit, hatalmas borraivalót ad. Nem, köszöni, nincs szüksége semmire, rendbe hozza magát, és bemegy majd busszal a kórházba. Leül a veranda lépcsőjére. Lehunyja a szemét. A szíve egyre lassuló ütemre ver. Megszólal a kezében a telefon. Az öccse száma villog a kijelzőn. Fel akarja venni. A telefon kiesik a kezéből, le a földre, a csengés abbamarad. Utánanyúl, felemeli. A képernyőn üzenet, egy szó: elkéstél. Ül a lépcsőn, ismét lehunyja a szemét.

Nyikordul a kiskapu. Valaki jön. Anya. Ezek szerint kiengedték. Meggyógyult. Nem kell bemennie a kórházba. Itthon alszik majd, anya felrakta neki az oroszlanos függönyt. Reggel anya úgy ébreszti majd, mint régen: talpra, Mákvirág! Együtt isszák a kávé, és megeszik a sok svájci csokit, és fújnak egymásra a finom parfümből. Nincs itt semmi baj, az öccse feleslegesen aggódott, megviseli a sok lőtás-futás. Anyának vidám az arca, a fülében fülbevaló, a hóna alatt két könyvet hoz. Odalép hozzá, átöleli, kicsit le kell hajolnia, hogy meg tudja csókolni az arcát, túsarkú nélkül is magasabb anyánál. Jólesik az ölelés, anya jó illatú. Anya mosolyog. Boldog. Neki örül. Végre megérkezettél, Mákvirág!

Mélyinterjú

A színtársulattal kezdődött. Beléptem a felnőttcsoportba, rögtön, amikor megalakult. Azt mondták, jó lesz. Hogy nemcsak szerepelni fogunk, hanem játszani is. Mindenféle drámajátékot. Tényleg jó volt. Rengeteget nevtünk. Mindenki kitalált magának egy jelzőt, a saját keresztnévéhez. Én Gerle Gerda lettem. Habár nem vagyok éppenséggel egy turbékolós fajta. Inkább szeretem, ha rend van. Meg fegyelem. Ezért nem annyira jó nekem otthon, mert se rend nincs, se fegyelem.

A négy gyerekkel még csak-csak bírtam valahogy, megvolt a maguk külön szobája – mármint nem külön mind a négynek, hanem egy a két fiúnak, egy másik meg a két lánynak –, ott aztán rendetlenkedhettek, amennyit akartak, nem érdekelt. Be se tettem a lábam, csak ha takarítottam. Egy idő után aztán már takarítani se lehetett, mert a szennyesruha-kupactól nem nyílt az ajtó. Az apjuknak szóltam, az meg levette az ajtót a sarokvasacról, és nekitámasztotta a falnak az előszobában. Akkor a gyerekek nagyon megszeppentek, hogy mostantól nem lesz ajtó, és azóta rendesebbek.

Igen. Addigra viszont meglett a macska. A gyerekek akarták, persze. Hogy majd így meg úgy gondoskodnak róla. Megbeszéltük, hogy csak a kertben, de nem szeretett ott, három nap múlva nem bírtuk tovább hallgatni a nyivákolását, beengedtük a házba. Hamar odaszokott a tálalószekrény tetejére, ott alszik napközben is, nem lehet leimádkozni. A bátyámtól kaptunk ajándékba egy kutyát, hátha az elkergeti a háztól a macskát. Hát nem kergette el, hanem összebarátkoztak, és a kutya a tálalószekrény alatt alszik.

Na, igen, szóval a színtársulattal elkezdünk gyakorolni egy darabot. Igazi színdarabot, színpadon, jelmezekkel, meg minden. Igaz, nekem nem kellett jelmez, olyan szerepet kaptam, hogy a hétköznapi ruháim jók voltak hozzá, amikben rendesen szoktam járni. Egy háromgyerekes anyuka, aki szereti a rendet meg a fegyelmet. Mondtam is magamban, ez jó lesz nekem, csak azt kell a színpadon alakítanom, amit otthon is. Na, a darabnak aztán nagy sikere lett, hívtak mindenfelé az országba, mentünk Pécsre, meg Szegedre, meg Hóttmezővásárhelyre is. Hód? Ja, jól van.

Szegeden épp akkor zajlott az őszi kulturális fesztivál, ott volt egy másik író meg költő. Megismerkedtem a Parti Nagy Lajossal. Mondta, hogy menjünk le partizni a Tisza-partra. Mondtam neki, hogy én csak ritkán partizom, aztán mégiscsak lementünk. Hát parti nem volt, csak izom, mármint izomagyú pasasok, meg ilyen műmellű cicababák, úgyhogy inkább visszamentünk az írók meg költők közé.

Na, várjon, az egyik író kérdezte, hogy nincs-e kedvem csatlakozni az írókörhöz. Aztán oda is beléptem, mert néha szoktam írogatni, csak azt nem gondoltam, hogy ilyen gyakran van az írókörök ülése. Írók örök ülése,

hehe, mert folyton összejönnek, meg ülnek, meg felolvasnak. De ez még nem lenne baj, a baj az, hogy isznak is. Hol egy kis pálinka, hol egy kis fröccs, hol egy sör kerül elő, aztán nehéz belőle kimaradni, mert ha már mindenki, akkor mért éppen én ne, ugye.

Merthogy a színdarabban is – ezt még nem is mondtam – úgy lett, hogy az anyuka, akit én játszottam, az egy kicsit iszogot, merthogy nem bírja azt a nagyon fegyelmezett életet, meg a családi összejöveteleket, mert hát ugye mindig van feszültség a levegőben, meg veszekedés, aztán ő meg iszogot. Szóval lett nekem egy ilyen viszki-süvegem a darabban, persze teát öntöttünk bele, mert mégse lett volna jó, ha igazi viszkít iszom, akkor leestem volna a végére a színpadról. Úgyhogy kortyolgattam a teát, de hát csak megkívánja az ember a rendes italt, úgyhogy amikor vége lett az előadásnak, akkor azért örömmünkben koccintottunk.

Még otthon is akartam inni, mert ugye egyik pohár után már jobban csúszik a másik, de a férjem nem engedte, meg a gyerekek is mondták, hogy anya ne legyen alkoholistá. De amikor már lefeküdtek, akkor suttyomban bementem a spájzba, aztán csak töltöttem még egy pohárkával, de nem volt érkezésem meginni, mert a Zeusz épp elkezdett ugatni. Ja, Zeusz a kutya. Úgyhogy ez volt a Zeusz ex masina, mert így megakadályozta, hogy alkoholistá legyek.

Igen, hát így kezdődött, de aztán mégiscsak azt mondta a férjem, hogy keressem fel a doktornőt, hogy hátha valami gyógyszert fel tud írni, hogy ne is kívánjam az italt. Hallottam, hogy be lehet ültetni műtéttel a combizomba olyat, hogy utána rosszul lesz az ember, ha iszik, hát mondtam a férjemnek, hogy én ezt fogom kérni. De amíg idefelé jöttem, meggondoltam magam, mert mégse szeretnék én rosszul lenni, ha iszom. Úgyhogy inkább csak írjon fel valami kis vitamint a doktornő, legyen szíves. És fejezzük most már be ezt a mélyinterjút is, nincs nekem kedvem terápiára járni, nincs nekem semmi bajom. És most már sietnék is, mert bezárhatkor a dohánybolt, addig oda kell érjek, mert félretette nekem a Robi az utolsó üveg szilvás unicumot.